असा मुलगा कोणी पाहिला आहे कीं काय? त्यांचा धाकटा मुलगा दत्तू यानें कळविलें कीं, आमच्या ऑफीसांत असा मुलगा आहे, परंतु नांवगांव वगैरेंची माहिती काढून कळवीन. त्यावेळीं स्वप्नाप्रमाणें सर्व बरोबर वस्तुस्थिति होती. हे केशवराव दीक्षित रा. रा. गोविंदराव दाभोळकरांचे साह्यानें नोकरीस लागून हल्लीं सरकारी पेन्शनर आहेत वैद्यांचा व गोविंदराव दाभोळकरांचाही चांगला घरोबा आहे तात्पर्य या वधूवरांचा योग श्रीच्या त्या स्वप्नाप्रमाणें जुळून त्यांचें लग्नही जमून तीं दोघें आज सुखांत नांदत आहेत.

(अंक १०. पा. ८५ वरून पुढें चालू.)

महाराजांनीं वरदहस्त ठेविल्यावर विन्हाडीं गेलों व श्लोक पुरे केले ते 'साईनाथसगुणोपासना' या पुस्तकांत दिले आहेत व त्या संबंधाची हकीकत श्रीसाईलीला अंक ५ मध्यें आलीच आहे.

आत्मस्वरूप दर्शन.

आत्म्याचें स्वरूप कसें आहे, असें कोणास विचारलेंतर तें अमुक प्रकारचें आहे; असें कोणीही सांगूं शकत नाहीं. कारण ती अनिर्वाच्य वस्तु आहे; पण 'स एवाधस्तात् उपरिष्टात् पश्चात् पुरस्तात् दक्षिणतः सउत्तरतः सएवेदं सर्वमिति' अर्थ 'आत्माच खाली आहे, वर आहे, पाठिमागें आहे पुढें आहे उजवीकडे, डावीकडे आत्माच आहे. हें सर्व आत्माच आहे.' असा श्रुतिनउलींचा उपदेश आहे. (छां. अ. ७ खं० २५) याप्रमाणें आत्म्याचें सर्वव्यापकत्व सांगून जरी त्याचें स्वरूप सांगण्यासारखें नाहीं तरी त्याच्या दृश्य रुपावरून मनुष्यानें त्याच्या स्वरूपाची कल्पना करावी, याकरितां 'नतत्र सूर्योभातिन चंद्र तारकं नेमाविद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः। तमेव भान्त मनुभाति सर्वं तस्यभासासर्वमिदं विभाति' अर्थ—ज्याच्याठिकाणीं सूर्य प्रकाशत नाहीं चंद्र आणि तारका प्रकाशत नाहींत, विजाप्रकाशत नाहींत. मग अग्नि कोठून? तो प्रकाशत आहे म्हणूनच त्याच्या मागून हें

सर्व प्रकाशत आहे. त्याच्याच प्रकाशानें हें सर्व प्रकाशतें. (श्वेताश्वेतोपनि. अ. ६ मं. १४ काठकोपनिषद अ. २ वल्ली २ मं. १५) अशाप्रमाणें श्रुतीनें उपदेश केला. पण हेंही स्वरूप पहावयास न मिळाल्यामुळें त्याचें यथार्थत्व वाटलें नाहीं. पण ' आदित्य त्नस्यरे तसोज्योतिः परयंतिवारम् ' अशी श्रुति वाचण्यांत आली, तिचा अर्थ ' जगाच्या पुरातन अशा बीजाची आदित्याप्रमाणें असलेली ब्रम्हरूपी ज्योती ब्रह्मज्ञानी प्रत्यक्ष पहातात. ' (छां. अ. ३ खं १७ मं. ७) या वाक्यानें तिचें अयथार्थत्व नष्ट झालें. पण दुसरी एक चिंता उत्पन्न झाली कीं, आपण तर ब्रह्मनिष्ठ नाहीं मग हें स्वरूप कसलें दिसतें अशा चिंतेंत होतों. आत्म्याचीं प्रकाशमान किरणें शरीराच्या बाहेर प्रकाशित होतात, व तीं किरणें अत्यंत पुण्यवान पुरुषाच्या दृष्टीस पडतात अथवा सत्पुरुषाची कृपा झाली, तर दृष्टीस पडतात. पण तेवढी आपली योग्यता नसल्यामुळें त्या बाबासंबंधानें निराशाच करावी लागली. आतां राहिली ' सत्पुरुषाची कृपा , मग असे सत्पुरूष कोण भेटणार व त्यांची कृपा केव्हां होणार ही चिंता रात्रंदिवस लागली पण ' तुकाम्हणें नाहीं चालत तातडी ॥ प्राप्त काल घडी आल्याविण, ' या संताच्या म्हणण्याचें स्मरण झाल्यावर मनाची थोडी स्थिरता झाली. पुढें श्रीसच्चिदानंदाचे कृपेनें शिर्डीस जाणें होऊन श्रीसाईबाबांचें दर्शन झाल्यावर त्या वेळेस हेच श्रीसच्चिदानंद होत अशी भावना झाली, तेव्हां पुनः त्या आत्मस्वरूप दर्शनाच्या जिज्ञासेनें उचल खाल्ली व याबद्दल बाबांना कांहीं प्रश्न करावे असें मनांत आलें. पण अनेक वेळां बाबा 'तेली लबाड, हें तेल नही खाना घी खाना' असें म्हणत असत. पण त्याचा अर्थ मला समजेना. पुढें कांहीं-दिवसांनी माझी तळमळ शांत झाली. तेव्हां समजलें कीं तेलाप्रमाणें तरंग उठविणारें मन लबाड आहे शांतिरूपी घृत सेवन केल्यानें लाभ होतो. व तो खरोखर झाला. एके दिवशीं श्री० बळवंतराव खापर्डे व मी प्रातःकाळीं फिरावयास गेलों होतों. त्या दिवशीं धुकें फार पडलें होतें. नुकताच सूर्योदय झाला होता. जातां जातां पश्चिमेकडे माझी सहज नजर गेली तों मी अंगुष्ठापासून ब्रह्मांडपर्यंत सूर्य किरणाच्या निरनिराळ्या रंगीत

प्रकाशांनीं व्याप्त झालों असें दिसलें माझी पडछाया लांबच लांब जमिनीवर पडून तिच्या सभोंवती दीर्घ वर्तुलाकार अंडाकृति इंद्रधनुष्याचें वेष्टन पडलें. व ज्याप्रमाणें सूर्यग्रहणाचे वेळेस सूर्याचीं किरणें बाहेर-पडून प्रभाकिरीटिमंडल उत्पन्न होतें त्याप्रमाणें त्या छायेच्या मस्तकासभोंवतीं प्रभाफाकली होतीं. चमत्कार पाहून त्यावेळेस तो किती आनंद झाला त्याचें वर्णन करणें मला अशक्य आहे. तो चमत्कार पहात मीं उभा राहिलों. इतक्यांत बळवंतराव म्हणाले कां हों उभे कां? मीं म्हणालों तुम्ही कां उभे? (कारण तेही मजप्रमाणेंच चकित होऊन उभे होते) तेव्हां त्यांनीं माझ्याप्रमाणेंच आपली हकीगत सांगितली. माझी छाया तुम्हास दिसते काय, असें मी त्यांना विचारलें तेव्हां नाहीं म्हणून त्यांनीं उत्तर दिलें. (उन्हांत पडलेली पडछाया कोणाचीही कोणास दिसत असते. पण आम्हा उभयतांपैकीं कोणाचीही छाया व तो चमत्कार एकमेकास दिसत नव्हता.) तेव्हां 'मेरा-मैजानु' या संत वचनाची आठवण झाली. मार्गानें जाणाऱ्या इतर मनुष्यास 'तुम्हास कांहीं दिसलें का' म्हणून विचारलें असतां, ते नकारार्थीच पाढा वाचीत. हा चमत्कार बराचवेळ पाहिल्यावर बिन्हाडीं आलों व दादासाहेबांना ही हकीगत सांगितली तेव्हां ते म्हणालें ही बाबांची कृपा. तुम्हास आत्मस्वरूप दाखविलें. त्यानंतर बाबाकडे गेल्यावर आमचेकडे पाहून बाबा हांसले; तेव्हां दादासाहेबांचें म्हणणें खरें वाटून ही बाबांचीच कृपा अशी खात्री झाली. तरी हा धुक्यांतील सृष्टिचमत्कार असावा अशी शंका घेऊन प्रत्येकवेळचे धुक्यांत हा चमत्कार पहाण्याकरितां बळवंतरावाला सांगून मीही त्या प्रयत्नांत राहिलों. मला तर तो चमत्कार दिसलाच नाहीं, पण बळवंतराव यांना विचारलें असतां ते म्हणाले, मी पुष्कळवेळ धुक्यांत उभें राहून पाहिलें, पण शिर्डीप्रमाणें चमत्कार एकही वेळेस दिसला नाहीं. सारांश श्रीसच्चिदानंद साईबाबांनींच हें आत्मस्वरूप दर्शन दिलें. असें म्हणावयास कांहीं हरकत नाहीं व 'सत्य संकल्पाचा दाता भगवान् सर्व करी पूर्ण मनोरथ' ही संतोक्तिसर्व असून बाबाच भक्तांच्या सर्व इच्छा पूर्ण करितात हें खास.

के. के. भोस्ग

श्रीसद्गुरु साईनाथ प्रसन्न.

पार्ले ता. ३१. ८. १८

एकदां मी शिर्डीस असताना मुंबईचें पत्र आलें त्यांत लिहिलें होतें कीं नानासाहेब करवेळकरांचे कुटुंब व त्यांचे बंधु बाळुकाका फार अजारी आहेत. पत्रांतील मजकूर महाराजांचे चरणीं निवेदन केला तेव्हां बाळूकाकांबद्दल महाराज म्हणाले तो चांगला होईल. नानासाहेबांचे बायकोबद्दल महाराजांनीं विचारलें ती आली आहे का ? नाहीं असें उत्तर दिलें व तिला बोलवायची का ? असें विचारलें. महाराज होय म्हणाले. पुढें कळलें कीं नानासाहेब यांचें कुटुंब वारलें व बाळुकाका बरे झाले.

पार्ले ता. १६. ९. १८

शिर्डीचे माधवराव देशपांडे यांना एकदा मूळव्याध झाली. त्यांनीं महाराजाना सांगितलें. महाराज म्हणाले आपण दुपारीं औषध करूं. त्याप्रमाणें दुपारीं महाराजांनी सोनामुखीचा काढा केला व त्यांतला थोडा माधवरावांना दिला. त्याबरोबर मूळव्याध एकदम बंद झाली. पुढें दोन वर्षांनीं त्यांना पुन्हा मूळव्याध झाली. महाराजांनीं पूर्वी काढा दिला होता म्हणून माधवरावांनीं आपल्याच विचारानें काढा घरीं तयार करून तो घेतला. त्यापासून बरें न वाटतां मूळव्याध जास्त भडकली. पुढें कांहीं दिवसांनीं महाराजांचे कृपेनें बंद झाली. सारांश गुण औषधांत नसून महाराजांच्या हातांत व आशीर्वादांत आहे.

श्रीसमर्थ ज्ञानेश्वर महाराजांचा अमृतानुभव हा ग्रंथ प्रसिद्धच आहे पण अति दुर्बोध असल्यामुळें फार थोडया लोकांच्या वाचनांत आहे. त्याजवर ओवीबद्ध विस्तृत टीका करून साधारण जनांना तो सुबोध करावा असें दास गणूंच्या मनांत आलें. हा आपला विचार त्यांनीं साताराचे प्रसिद्ध दादा महाराज म्हावी यांस कळविला. त्यावर दादा महाराजांनीं त्यांना मोडा घातला. ते म्हणाले टीका करण्यापूर्वी मूळ ग्रंथ तुम्हाला उत्तम तज्ञाकडून चांगला समजून घ्यावा लागेल. कांहीं महिने तुम्ही आमच्या जवळ राहून

ग्रंथ समजून घ्या आणि मग टीका करा " दादा महाराजांचे ज्ञानेश्वर महाराजांचें ग्रंथांचें परिशीलन उत्तम आहे अशी त्यांची आख्या आहे. दास गणू म्हणाले " मी टीका करावी अशी बावांची इच्छा असली तर तेच मला बुद्धियोग देऊन ग्रंथ समजून देतील. मी दुसऱ्या कोणाजवळ शिकावयास जाणार नाहीं. " दादा महाराजांना हें दास गणूंचें म्हणणें पटलें नाहीं तरी पण त्यांनीही दास गणूंचा हेतु सिद्धीस नेण्याविषयीं बावांची प्रार्थना केली व दास गणूंनीं स्वतः ग्रंथ वाचून टीका लिहिण्याची सुरुवात केली. दोन अध्यायावर टीका झाल्यानंतर दादा महाराज दास गणूस पुनः भेटले आणि ग्रंथाविषयी विचारपूस केली. दासगणूनीं लिहिलेले अध्याय वाचून दाखविले. ते ऐकून दादा महाराज सद्गदित झाले व म्हणाले " बाबा खरे समर्थ आहेत व त्यांची तुमच्यावर कृपा आहे म्हणूनच अशी टीका तुमच्या हातून होत आहे. तुम्हाला दुसऱ्या कोणाची मदत घेण्याचें कारण नाहीं ".

पार्ले ता.२०, ९, १८

माझ्या एका स्नेह्याचे मुलीला गर्भार असतांना वेड लागलें होतें. एक सारखी रात्रंदिवस बडबड करीत असे. घरांतलें सामान इकडे तिकडे फेकीत असे. खिडकीवाटे बाहेरही टाकी. तिचे महिने भरले तेव्हां सगळयांना मोठी काळजी पडली. कारण डाक्टरांनीं सांगितलें होतें कीं तिचें बाळंतपण फार जड जाईल. डाक्टरांनीं एका हुशार सुईणीचीही व्यवस्था करून ठेविली होती. महाराजांनीं चांगला आशिर्वाद दिला होता व तो आशीर्वादच खरोखरी उपयोगी पडला. एके दिवशीं सकाळीं तिचें पोट दुखुं लागले व एक माणूस डाक्टराकडे व एक माणूस समोर तिची मोठी बहीण राहते तिला बोलावयला गेला. ती तावडतोब आली व त्या मुलीजवळ बसली. बसल्याबरोबर मुलीचा गर्भ बाहेर पडला तो थोरल्या बहिणीच्या हातावरच पडला. कोणत्याही तऱ्हेचा त्रास झाला नाहीं. बाळंत झाल्यावर सुमारें अर्ध्या तासानें डाक्टर आले अर्थात् ! ते येण्याचे पूर्वीच त्यांना बाळंत झाल्याची खबर पोहोंचली.

गुलबर्ग्याहून रा. रा. जी. वी. मानकर यांचे कडून रा. रा. बाबासाहेब तर्खड यांना आलेल्या पत्रांतील उतारा:—

येथील २७५ हार्स पावरचें " डीझल एन्जिन " उभें करीत असतां व त्याची " फ्लाय पुली " जी सुमारें १२ टन वजनाची होती, ती " क्रेन " मार्फत उचलीत असतां " क्रेन " नाजूक असल्याकारणानें थांकली व कुर्रर्र असा आवाज झाला. त्यामुळें माझें काळीज चर्र्र्र् झालें व सर्वांगाला दरदरून घाम सुटला. " क्रेन " तुटली असती तर कित्येक माणसें दगावली असती. मी तात्काळ श्रीसाईबाबांस मोठ्यानें हांक मारली, व त्यांचा धांवा करून 'बाबा आतां सर्वांना संभाळा' म्हणून ओरडलों. एक क्षण गेला नसेल तोंच धुपाचा व गुलाबांच्या फुलांचा सुगंध चोहींकडे पसरला व मजूर लोक एकमेकांना फुलें कोणी आणलीं व धूप कोण जाळीत आहे, वगैरे विचारूं लागले. ह्या बाबांच्या साक्षात्कारानें माझें अंत:करण भडभडून आलें, डोळ्यांतून पाण्याच्या धारा वाहूं लागल्या व मी तात्काळ मोठ्यानें ओरडलों कीं " हा बेस " (म्हणजे उचला) माझे बाबा आले." मजूर वर्ग बारीतून पाहूं लागला. बाबा (म्हणजे माझे पिताश्री) कुठे आहेत ते. मी आनंदानें हांसलों. व म्हणालों बाबा म्हणजे श्री साईबाबा. गुलाबांच्या फुलांचा घमघमाट व धूप जळल्याचा सुगंध जो सुटला आहे, हा त्यांचा साक्षात चमत्कार.

श्रीसाईबाबांच्या कृपेनें ' फ्लाय पुली ' कांहीं अडचण न येतां उचलली गेली व श्री सद्गुरूनीं माझ्यावरील अपेश दूर केलें.

रा० रा० गणपतराव नरके एम. ए. यांचे रा० रा० काकासाहेब दीक्षित यांस पत्र:—

शिरडी. २ मार्च १९१८

ति॥ काकासाहेब यांस साष्टांग नमस्कार. आपलें ता. १ चें कार्ड पावलें. आपला नमस्कार श्रींना ता. ३१ रोजी सायंकाळीं डॉ. पिल्ले मार्फत कळविला बाबा " बरें आहे " इतकेंच म्हणाले. नवल विशेष कांहीं नाहीं.

बाबांची प्रकृती चांगली आहे. काल व आज सकाळीं बाबांनी मुद्दाम बर्फी आणून वाटली. घरीं १० वाजतां परत आल्यावर वाड्यांत आम्हीं त्याची चर्चा करीत होतों तितक्यांत कोणाचे हातात ठोसरांची[1] निमंत्रण पत्रिका पडली. झालें. मंडळी म्हणूं लागली कीं बाबांची तिकडे ठोसरांकडे स्थापना[2] झाली त्याचाच हा प्रसाद वाटला. काल दुपारीं वझ्याचा सत्यनारायण झाला. बाबांनी ह्याकरितां वझ्यांना रु २५ स्वत:जवळचे दिले होते. दुपारीं सर्व मंडळींना बाबासमोर निमंत्रण करण्यांत आलें होतें. पूजा मर खांबाजवळ झाली. दीक्षित चौरंगाजवळ वर बसून पोथी वाचीत होते. बाबासमोर समई जळत होती. आजूबाजूस सर्व मंडळी पोथी ऐकावयाला म्हणून बसली होती. पण बाबांकडेच बघत होती. न्याहारीचे वेळेपर्यंत ५ वा अध्याय संपत आला. तितक्यांत न्याहारी आल्यावर बाबांनी पूजेचें व नैवेद्य सावकाश रीतीनें खालीं नेण्यास सांगितलें. नैवेद्य माझेकरितां ठेवा आणि सर्वांस वाटा असें म्हणाले. बाबांचे न्याहारीनंतर वझ्यांनी आरती केली. फार आनंद झाला. नंतर बाबांनींही स्वत: शेंगादाणे आणून वाटले व डाळ आणून ती भिजत ठेविली. रा. रा. खडक्याना बाबा मशिदींत जेऊं घालीत असतात. कळावें लोभ असावा ही विज्ञापना. काकांना साष्टांग नमस्कार.

आपला नम्र

गणपती नरके

बर्फी चालू आहे. गंगाराम हलवायाचे मुलापासूनच घेतात.

रा. रा. दामोदर घन:शाम उर्फ अण्णा चिंचणीकर हे श्रीसाईबाबांचे भक्त होते त्यांनी आपल्या इस्टेटीचें मृत्यूपत्र केलेलें होते. त्या मृत्यूपत्राची नक्कल.

श्रीसद्गुरु साईनाथ प्रसन्न.

मी दामोदर घन:शाम बाबरे राहाणार चिंचणी तालुके डाहाणू जिल्हा ठाणे आज वस्ती विरले पारलें हें माझें अखेरचें मृत्युपत्र करून ठेवीत आहें.

---

१ रा. नारायण महादेव ठोसर रहाणार पार्लें, २ रा. ठोसर यांनी पार्ल्यांस एक मारुतीचें देऊळ बांधलें असून तो मारुती साई हनुमान नांवानें प्रसिद्ध आहे.

मी आजपर्यंत जीं मृत्युपत्रें केलीं असतील तीं या लेखानें रद्द करीत आहें व माझ्या पश्चात् माझे एकंदर इष्टेटीची व्यवस्था खालीं लिहिल्याप्रमाणें करीत आहें.

या मृत्युपत्राचे उर्फ व्यवस्थापत्राचे पंच म्हणजे एक्झीक्युटर श्री खालील गृहस्थांस नेमतों.

श्रीयुत हरि सीताराम दीक्षित सॉलीसीटर
" गोविंद रघुनाथ दाभोळकर
" अच्युत नारायण खरे वकील
" मोरेश्वर विश्वनाथ प्रधान
" लक्ष्मण गणेश महाजनी

माझी स्थावर मिळ्कत खरीफ वरकस बागायत जमिनी मौजे चिंचणी तालुके डाहाणु मौजे नेवाळें तालुके माहिम मौजे वेडे तालुके माहिम जिल्हा ठाणें येथें आहे. त्यापैकीं कांहीं मिळकत माझे कबज्यांत आहे व कांहींच्या संबंधानें कोर्टांत दावे चालू आहेत. ती सर्व मिळकत व माझी एकंदर जंगम मिळकत सुद्धां श्रीसद्गुरु सांईबाबा यांचेप्रीत्यर्थच उपयोगास यावी अशी कांहीं वर्षांपासून माझी उत्कट इच्छा आहे. त्यांच्याच कृपेनें मला व माझे स्त्रियेला त्यांचे चरणाजवळ कांहीं वर्षे वास करण्याचा सुयोग आला व आमची उभयतांची त्यांच्यावर पूर्ण श्रद्धा बसली. माझी स्त्री गेल्या फाल्गुन वद्य प्रतीपदेला वारली. मरण्याचे पूर्वी तिनें आग्रहपूर्वक विनंती केली कीं, श्रीसाई बाबा महाराजांचें मंदीर चिंचणीस बांधावें. त्याप्रमाणें मी मंदीर बांधण्याची सुरवात केली आहे, तें माझे हयातींत पुरें न झाल्यास वर लिहिलेल्या पंचांनीं पुरें करावें व तेथें श्रीसाईबाबा महाराजांच्या मूर्तीची स्थापना करावी व नित्याच्या पूजेअर्चेची व नैमित्तिक पूजेची व्यवस्था करावी व त्या खर्चासाठीं माझ्या इष्टेटीच्या उत्पन्नांतून सालीना रुपये तीनशें खर्च करावेत व बाकी जें उत्पन्न राहील त्यांतून सरकार देणें सावकाराचा म्हणजे

मनोरदास लालदास याचे कर्जांत हा चारशें रुपयांचा देऊन जें उत्पन्न राहील त्यांतून श्रीक्षेत्र शिरडी येथील श्री साईबाबा महाराजांच्या समाधीचे जे व्यवस्थापक असतील त्यांचे स्वाधीन करीत जावें. सावकाराचें देणें फिटल्यानंतर जें माझें निव्वळ उत्पन्न राहील त्यांतील १/४ हिस्सा पंचांनी चिंचणी येथील सदरहू मंदीराप्रीत्यर्थ खर्च करावा व बाकीचा ३/४ हिस्सा शिरडी येथील ~~व्यवस्थापकांस पाठवून द्यावा.~~ जंगम मिळकतीपैकीं चिंचणी येथील सदरहू मंदीरासाठीं जितकी रक्कम माझ्या पंचांना योग्य वाटेल तितकी त्यांनीं ठेवावी व बाकी राहीलेची व्यवस्था पंचांस योग्य वाटेल तशी करावी. पण तिचा उपयोग श्रीसाईबावा महाराजांचेप्रीत्यर्थच झाला पाहिजे. त्यापैकीं शेतीसाठीं लागवडीस उपयोगाकरितां अवश्य लागेल ती ठेवावी.

चिंचणी येथें मंदिराचे जवळच श्री साईबाबा महाराजांचे भक्तमंडळांचे सोईसाठीं एक घर बांधण्याचा माझा विचार आहे. तें जर माझ्या हयातींत बांधलें गेलें नाहीं तर तें पंचांनीं माझे इष्टेटीचे उत्पन्नांतून खर्च करून बांधून उपयोगास आणणें त्याची सर्व व्यवस्था माझे पंचांनीं करावी. तें घर सदरील मंदीराचाच भाग समजला जाईल व तें घर व सदर मंदीर हीं दोन्ही खाजगत मिळकत समजलीं जातील व त्यासंबंधानें व्यवस्थेचे सर्व हक्क माझे पंचांस मी देतों. व त्यांना घराचे व मंदीराचे ट्रस्टीनेमितों त्या ट्रस्टीपैकीं कोणाची जागा रिकामी झाल्यास बाकीच्या ट्रस्टीनीं ती भरावी.

किरकोळ लोकांचें देणें आहे त्याची व्यवस्था पंचांनीं करावी.

हें मृत्युपत्र मी माझे राजीखुषीनें व अक्कल हुशारीनें लिहून ठेविलें आहे. तारीख १० जुलई सन १९१९

साक्ष — सही

१ माधव बळवंत देशपांडे — दामोदर घनःशाम बाबरे

मु॥ पारलें दा॥ खु॥ — दस्तूर खुद्द हस्तें खुद्द

Sadashiv Sitaram Dikshit, Parla

सौ. रंगूबाई विरचित

पद नं. ११

साईनाथांसी पाहूं जाऊं चला शिरडी ॥ झडकरी जाऊं चला शिरडी ॥धृ०॥ ध्यास तयांचा लागला चित्ता ॥ नाहीं सुचत कांहीं ॥ झडकरी ॥ १ ॥ कोपर गांवीं तांगा करूनी ॥ न्हाऊं गोदातीरीं ॥ झड० ॥ २ ॥ आनंदानें दर्शन घेऊं ॥ लीन तत्पदीं होऊं ॥ झड० ॥ ३ ॥ हेतु मनींचे पुरवितील ते ॥ भाव ठेऊं पायीं ॥ झडकरी ॥ ४ ॥ मन हें धांवत स्वस्थ न राहत ॥ काय करूं पाहीं ॥ झडकरी ॥ ५ ॥

पद नं. १२

जाऊं चला आरतीला ॥ नमुया श्रीगुरु साईपदाला ॥ जाऊं ॥धृ०॥ जन हे येती पूजन करिती । सुमन हार ते गळां घालिती ॥ मस्तक साईपदीं नमवीती । करुनी प्रार्थनेला ॥ घेऊनी जाती प्रसादाला जाऊं॥१॥ हळू हळू बोलती भाषा घाटी । उकले ज्याची त्याला गांठी ॥ इतरां वाटती फोलची गोष्टी ॥ मम चित्तभ्रम हरला ॥ पाहुनी सांई सत्स्वरुपाला ॥ जा० च० आ० ॥२॥ आला मेघा करुयां आरती ॥ छत्र रुप्याचें धरुं सांईवरती ॥ उभे भालदार चवरी ढाळिती ॥ तास झणाणे ऐका जय जय जयगुरु साईविलोका ॥ जा० च० आ० ॥ ३ ॥

ह. भ. प. दासगणू यांचें शिष्य दामू अण्णा यांचें

पद नं. १३

ॐ ब्रम्हरुप साईनाथ माझा गुरुवर ॥ प्रांत दुजा वाटे दैदीप्यमान दिनकर ॥ धृ ॥ गाणार वाजवीणार सांई प्रियकर ॥ तसा ऐकणार असे तोचि साच गुरुवर ॥ १ ॥ करिं धरुनि मदिय तंबुरा गाई सुस्वर ॥ परि मधें कसारे नाकळे होतो बदूसुर ॥ २ ॥ नको देऊं किमपि बदूसुरा ठाय गुरुमाई ॥ या सांई ॥ किती वानु तुजसि मी पापि अतिरे पामर ॥ गणुछात्र विनवि मम दुजा भाव करि दुर ॥ ३ ॥ असे० ॥

पद नं. १४

दर्शन दे साइबाबा ॥ सकल दुरित मम हरुनि त्वरित दर्शन ॥धृ॥ काम मोह मद लोभ थरथरा ॥ कांपति तुज पाहुनि नटवरा ॥ तुझिया चरणीं रिपु करिती नमन ॥ दर्शन ॥ १ ॥ त्वदिय समुहीं मी पापि म्हणून ॥ नाम तुजसि लाभलें पतित पावन ॥ मग अनंग चरणिं ध्याया करिना कसर ॥ २ ॥ अज्ञ तुझे लेंकरु ना कदा ॥ टाकी भवीं भो घेई तव पदा ॥ सतत तुजसी गणू छात्र शरण ॥ दर्शन ॥ ३ ॥

दासगणुकृत

(भूपाळी.)

झाला बालभोग आतां उघडावें द्वार ।
गरुडपारीं आले देवा वैष्णव डिंगर ॥
गहिनीनाथाचा तो शिष्य निवृत्ति दातार ।
घाली दंडवता तुम्हां जोडुनियां कर ॥
तुझिया कृपें ज्यानीं देवा रेडा बोलविला ।
प्रवरेच्या तटीं ग्रंथ ज्ञानेश्वरि केला ॥
ते हे वैष्णवांचें गुरू श्री ज्ञानेश्वरि ।
चांगा नामा जनी कान्हो नरहरि सोनार ॥
महाद्वारीं राहुन चोखा करीत जोहार ।
मंगळवेढयाहुनी आले तव ठाणेदार ॥
कुलाल बंका राका वंका मुक्ता सोपान ।
देवगिरीचे सुभे आले पंत जनार्दन ॥
पैठणींचे आले असती भानुदास देवा ।
नामयाचा गुरू खेचर विसोबा बरवा ॥
ज्याचे सदनीं देवा तुम्ही पाणक्या झालां ।
गोदावरीचा साधू तो हा एकनाथ आला ॥
डोईस गोफण हातांत खुरपें मणि तव कंठीचा ।
आला तो सांवता माळी अरणभेंडीचा ॥
भवाब्धींचें केवळ तारूं श्रीदेहूकर ।
तुकोबा ते आले आतां कांहीं उशीर ॥
ज्याचे हातीं आपण बसलां राखण शेताला ।
धामणगांवींचा तो पाटिल बोधला आला ॥
आवड देवा तुम्हां बहू निंबराजाची ।
देव इच्छिताती लाही ज्याच्या काल्याची ॥
संतचरित्रीं ज्याचा प्रेमा जडला अनिवार ।
तो हा महीपती आला साधू ताहाराबादकर ॥
मिया शेखमहंमद साधू धबार संतोबा ।
आधुनिक संतांसह आले शिर्डीचे बाबा ॥
या सकळांनी केलीं तुझें भजन मांडीलें ।
दासगणू म्हणे उघडा आतां द्वार विठ्ठले ॥ १० ॥